

ver frem af et Læderhylster, som han bar bagpaa under sin Jakke. Før Jakobe kunde forhindre det, havde han spændt Hænen. Med Udraabet: „Nu skyder jeg det nye Aarhundrede ind!“ — — sendte han et Skud mod Krusifikset, der blev ramt i den ene Side, saa der røg nogle Træsplinter ud i Luften.

I samme Øjeblik gik der som et Suk gennem Naturen. Nede fra Dalen lød et hult Drøn, der, alt mens det hurtigt steg i Styrke, kastedes frem og tilbage mellem Bjergvæggene som en langtrullende, underjordisk Torden.

Per havde vendt sig. Han var et Nu ganske bleg. Men da det gik op for ham, hvad det var, brød han ud i en Skoggerlatter. Han huskede nu ogsaa, at han under Opstigningen et Par Steder havde set Opslag ved Siden af Stien, hvor der paa tre Sprog stod: „Man bemærke Ekkoet!“

„Ja — ruml kun, Spøgelser!“ raabte han overgivent, hævde paany Revolveren og løsne de tilbageværende Skud ret op i Luften, saa en ny og forstærket Rullen og Brølen fyldte Dalen, som om virkelig en Hærskare af Bjergaander var sluppen løs.

„Men Per dog — saa vild du er!“ raabte Jakobe, der nu var kommen paa Benene og halvt uvillig, halvt betaget kastede sig om hans Hals. „Hvad gaar der af dig!“

„Jeg skræmmede blot en Skygge bort fra min Vej! — Men kom! Vi maa videre! Tiden er kostbar. Inden to Timer skal vi naa Postvognen. Og om fem Timer — Jakobe! — er vi borte fra hinandens Arme.“

„Aa, Per — det vil vi ikke tænke paa,“ sagde hun, idet hun lagde sit Hoved til hans Skulder og lukkede Øjnene.

Saa gik de Arm i Arm langsomt videre, stigende opad i det flammende Solskin, ombølget af Foraarets stærke og vilde Aroma.